

عنوان مقاله:

اثر بخشی عوامل اقلیمی و طبیعی مؤثر بر معماری نواحی روستایی ایران

محل انتشار:

کنفرانس ملی معماری و منظر شهری پایدار (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

عبدالله باقری نشانی - کارشناس ارشد سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج کشاورزی، مرکز ترویج و توسعه تکنولوژی

علی اکبر زارعی - کارشناس ارشد سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج کشاورزی، مرکز ترویج و توسعه تکنولوژی

محبوبه کفشگر - کارشناس معماری - مدرس موسسه آموزشی پیشاتازان کامپیوتر آمل

عطیه شیرین بیان - کارشناس معماری - مدرس موسسه آموزشی پیشاتازان کامپیوتر آمل

خلاصه مقاله:

روستا قدیمی ترین شکل سکونت گاه بشری و مهد پیدایش تمدن انسانی است. بشر اولیه از بدو یکجانشینی کوشید تا با استفاده از ساده ترین مواد و ابزارهای موجود در طبیعت برای خود سرپناهی بسازد. همچنین با مرور زمان و کسب شناخت بیشتر از عوامل اقلیمی و زیست محیطی، سعی در همسازی و سازگاری شرایط سکونت گاه با نیازهای خود نموده و از این طریق معماری و اصول آن را در طول تاریخ شکل داد. امروزه معماری و جزئیات آن به یکی از مهمترین عوامل موجود در فرآیند توسعه ی روستاها تبدیل شده و با توجه به پیوند عمیق و جدانشدنی روستا و طبیعت این اصول در این نواحی از حساسیت بیشتر در مقایسه با نواحی شهری برخوردار است. به عبارت دیگر در محیط های روستایی ابنیه نیز جزئی از عناصر طبیعی محسوب شده و بنابراین باید از سازگاری لازم با جنبه های زیست محیطی و اقلیمی برخوردار باشد. از سویی دیگر بشر برای کسب آسایش به شرایطی نیاز دارد که نمی تواند آن را با تغییر در عوامل طبیعی و زیست محیطی به دست آورد بنابراین با کسب شناخت بیشتر از عوامل اقلیمی و زیست محیطی می کوشد تا شرایط معماری و کالبدی سکونت گاه خود را به گونه ای تنظیم نماید که آرامش و آسایش بیشتری را برای او در جنبه های گوناگون فراهم سازد. از این رو در برنامه ریزی برای توسعه ی پایدار نواحی روستایی، درک و شناخت ارتباط متقابل میان ویژگی های معماری سکونت گاه های بشری، عوامل اقلیمی و زیست محیطی حائز اهمیت فراوان می باشد.

کلمات کلیدی:

معماری روستایی، توسعه ی پایدار، ابنیه ی روستایی، اقلیم، محیط زیست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/290535>

